

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 19 maja 1956 r.

o umarzaniu, rozkładaniu na raty i odraczaniu należnych Państwu kosztów sądowych.

Na podstawie art. 113 przepisów o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 1950 r. Nr 58, poz. 528 i z 1953 r. Nr 14, poz. 56) oraz art. 459 §§ 3 i 4 kodeksu postępowania karnego (Dz. U. z 1950 r. Nr 40, poz. 364 i z 1955 r. Nr 46, poz. 309) zarządza się, co następuje:

§ 1. Za zaległe w rozumieniu niniejszego rozporządzenia uważa się prawomocnie ustalone koszty sądowe w postępowaniu cywilnym i karnym, których dłużnik nie uiszczył.

§ 2. 1. Jeżeli natychmiastowe ściągnięcie zaległych kosztów sądowych groziłoby dłużnikowi zbyt ciężkimi skutkami, zapłata kosztów może być rozłożona na raty lub odroczone, w obu przypadkach na okres nie dłuższy niż dwa lata.

2. Zapłata sumy mniejszej niż 50 zł nie może być rozłożona na raty.

3. Niezapłacenie którejkolwiek raty w terminie powoduje natychmiastową wymagalność pozostałej części należności.

§ 3. Odroczenie lub rozłożenie na raty może być cofnięte w razie stwierdzenia, że uiszczenie zaległych kosztów sądowych może nastąpić we wcześniejszym terminie.

§ 4. Zaległe koszty sądowe mogą być umorzone w części lub w całości, jeżeli dłużnik na podstawie zaświadczenia prezydium rady narodowej właściwej według miejsca jego zamieszkania wykaże, że nie jest w stanie uiszczyć kosztów sądowych, a egzekucja z posiadanego majątku i dochodu pozabawiłaby go środków niezbędnych do skromnego utrzymania jego i jego rodziny. Zaświadczenie powinno obejmować dokładne dane o stanie rodzinnym, majątku i dochodach dłużnika.

§ 5. 1. Zaległe koszty sądowe mogą być umorzone także z urzędu, jeżeli od dnia ich wymagalności upłynęło więcej niż rok, a egzekucja była bezskuteczna lub jej wszczęcie okazało się niemożliwe albo zupełnie bezcelowe wobec stwierdzenia, że suma uzyskana z ewentualnej egzekucji nie pokryłaby nawet części zaległych kosztów sądowych.

2. Koszty sądowe nie przewyższające 30 zł mogą być umorzone nawet przed upływem jednego roku od dnia ich wymagalności, jeżeli ściągnięcie ich byłoby połączone z niewspółmiernymi trudnościami.

§ 6. O rozłożeniu na raty i odroczeniu zapłaty zaległych kosztów sądowych rozstrzyga ostatecznie prezes sądu pierwszej instancji, w którym sprawa się toczyła.

§ 7. 1. O umorzeniu kosztów sądowych rozstrzyga ostatecznie według swego uznania:

- 1) jeżeli zaległość przewyższa 1500 zł — Minister Sprawiedliwości,
- 2) jeżeli zaległość przewyższa 300 zł, lecz nie wynosi więcej niż 1500 zł — prezes sądu wojewódzkiego,
- 3) jeżeli zaległość nie wynosi więcej niż 300 zł — prezes sądu, w którym sprawa toczyła się w pierwszej instancji.

2. Podanie o umorzenie zaległych kosztów wnosi się do prezesa sądu, w którym rozpoznawano sprawę w pierwszej instancji.

3. Prezes sądu, jeżeli nie jest sam uprawniony do rozstrzygnięcia podania, przedstawia je wraz ze swoją opinią organowi powołanemu do wydania decyzji.

4. Jeżeli powstanie podstawa do wszczęcia postępowania o umorzenie kosztów z urzędu, prezes sądu, jeżeli sam nie jest uprawniony do umorzenia kosztów, przedstawia wniosek wraz z uzasadnieniem organowi właściwemu do wydania decyzji.

§ 8. Traci moc rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 grudnia 1949 r. o umarzaniu, rozkładaniu na raty i odraczaniu należnych Skarbowi Państwa kosztów sądowych (Dz. U. Nr 61, poz. 485).

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie w dwa tygodnie po ogłoszeniu.

Minister Sprawiedliwości: w z. T. Rek